

Lars Struwe: Skulle krigen mod Kina komme, er USA prisgivet uden Europas opbakning. Ved Trump det?

Tænketanken *Heritage Foundation*, der i høj grad har påvirket Trumps politik, har udgivet en rapport, som alle i Europa bør læse – for den viser, at USA ikke kan stå alene i en kommende konflikt med Kina.

Af Lars Bangert Struwe

Når militærstrateger og beslutningstagere i dag diskuterer en mulig krig mellem USA og Kina, kredser debatten ofte om vilje, afskrækkelse og eskalationskontrol. Det er i høj grad en clausewitziansk tilgang: krig som politik med andre midler, hvor intentioner, signaler og beslutninger står centralt. Men denne tilgang risikerer at overse et mere jordnært – og ofte mere afgørende – forhold. Som den schweiziske militærteoretiker Antoine-Henri Jomini formulerede det: logistik er den praktiske kunst til at flytte hære.

Jomini blev ofte kritiseret for at være for teknisk og for lidt politisk. Men netop i industrielle stormagtskrige har hans pointe vist sig bemærkelsesværdigt holdbar. Strategi uden logistisk bæreevne er illusion. Og det er netop denne erkendelse, der i moderne, data-tung form genopstår i Heritage Foundations omfattende TIDALWAVE-rapport.

Rapportens konklusion er klar – og ubehagelig: USA's militære overlegenhed hviler på et logistisk og industrielt fundament, der ikke er dimensioneret til en langvarig, højintensiv krig mod Kina i Indo-Stillehavet. Spørgsmålet bliver derfor ikke kun, om USA kan vinde de første slag, men om USA over tid kan flytte, forsyne og regenerere sine styrker. Og her bliver Europa strategisk relevant på en måde, som sjældent diskuteres åbent.

Clausewitz lærte os at forstå krigens politiske natur. Men Jomini mindede os om, at politik først bliver til krig, når hæere faktisk kan bevæges. I moderne krige er denne bevægelse ikke kun geografisk, men industriel og logistisk – fra miner og fabrikker til havne, baser og slagmarker.

TIDALWAVE-rapporten anlægger netop dette jominiske perspektiv. I stedet for at simulere slag og taktiske manøvrer analyserer rapporten de systemer, der gør militær magtanvendelse mulig: produktion, lagre, transport, distribution og forbrug af brændstof og ammunition. Det er krigens praktiske kunst i industriel skala.

Rapportens mest centrale fund er, at USA risikerer at ramme et logistisk knæpunkt relativt tidligt i et konfliktforløb. Simulationerne peger på et såkaldt "triple bind", der kan opstå allerede efter 60–120 dage.

For det første vil transport og distribution af brændstof i Indo-Stillehavet (Indo-Pasific) være ekstremt sårbar i et stærkt omstridt operationsmiljø. Tankskibe, baser og havne vil være udsatte mål. For det andet vil forbruget af langtrækkende præcisionsvåben i krigens indledende fase langt overstige den nuværende amerikanske produktionskapacitet. For det tredje vil tab af platforme og materiel øge efterspørgslen netop dér, hvor systemerne allerede er under maksimalt pres.

Det afgørende er, at dette ikke nødvendigvis betyder tomme lagre. Det betyder noget mere alvorligt: Et system, der ikke kan levere i det tempo og den mængde, som strategien forudsætter. I jominisk forstand bryder den praktiske kunst sammen – og dermed strategien.

Spørgsmålet bliver derfor ikke kun, om USA kan vinde de første slag, men om USA over tid kan flytte, forsyne og regenerere sine styrker. Og her bliver Europa strategisk relevant på en måde, som sjældent diskuteres åbent

Kina er dog heller ikke strukturelt uovervindeligt, understreger TIDALWAVE samtidigt. Tværtimod er Folkerepublikken stærkt afhængig af importeret energi, centraliserede raffinaderier og relativt få logistiske knudepunkter. PLA's brændstof- og ammunitionssystemer er mere koncentrerede – og dermed mere sårbare – end mange vestlige analyser antager.

Men her indtræder rapportens vigtigste forbehold: Disse kinesiske sårbarheder kan kun udnyttes, hvis modstanderen selv kan holde ud. Afskrækkelse handler ikke kun om evnen til at slå hårdt først, men om evnen til at føre krigen længere, end modstanderen kan bære.

Her er vi tilbage ved Jomini. En elegant operationsplan eller teknologisk overlegenhed er uden værdi, hvis hæren ikke kan bevæges, forsynes og regenereres. Og netop her bliver USA's udfordring tydelig – og Europas potentielle rolle afgørende.

Europa som logistisk og industrielt bagland

Europa kan ikke afgøre en krig i Indo-Stillehavet ved at sende store flådestyrker eller kampfly. Afstanden, kapacitetsbegrænsninger og Europas egne sikkerhedsudfordringer gør det urealistisk. Men Europa kan støtte USA på et langt mere strategisk niveau ved at fungere som logistisk, industrielt og økonomisk bagland.

Krigen i Ukraine har allerede tvunget europæiske lande til at genopbygge ammunitionsproduktion, eksplosivstofkapacitet og militærindustri. Disse kapaciteter kan – hvis der træffes politiske beslutninger – integreres i et transatlantisk krigsøkonomisk setup, hvor europæisk industri leverer volumen, tempo og forudsigelighed.

Det gælder ikke kun færdige våben, men også dual-use-komponenter: elektronik, sensorer, drivmidler, mekaniske dele og avancerede materialer. Set i Jominis perspektiv handler dette om at udvide den praktiske kunst til

at flytte hære – ikke blot geografisk, men industrielt og økonomisk.

Hvis Europa kan levere denne støtte, kan det forlænge USA's strategiske udholdenhed og udskyde – eller helt forhindre – det logistiske sammenbrud, TIDALWAVE advarer imod.

En krig mellem USA og Kina vil ikke forblive militær eller regional. TIDALWAVE vurderer, at selv en militær amerikansk sejr sandsynligvis vil udløse global recession, energichok og sammenbrud i forsyningskæder. Hvis Europa samtidig destabiliseres, svækkes USA indirekte.

Her kan Europa spille en afgørende rolle ved at stabilisere egne energimarkeder, sikre adgang til gas, olie og elektricitet og koordinere finansielle indgreb. Samtidig kan Europa bidrage til et samlet økonomisk pres på Kina gennem sanktioner, eksportkontrol og teknologisk afkobling. Det er ikke slagmarkstiltag, men systemtiltag – og netop sådanne tiltag afgør, hvem der kan fortsætte krigen længst.

Endelig er der en indirekte, men strategisk vigtig effekt. Jo mere Europa kan tage ansvar for egen sikkerhed, desto færre amerikanske ressourcer bindes i Europa. Hvis europæiske lande kan håndtere luftforsvar, ammunition og afskrækkelse mod Rusland uden massiv amerikansk tilstedeværelse, frigøres amerikansk kapacitet til Indo-Stillehavet.

Europa kan dermed påvirke styrkebalancen i Asien uden selv at kæmpe dér.

Den næste stormagtskrig afgøres altså ikke af den nyeste generation af våben, men af evnen til at producere, transportere og forsyne styrker over tid. Europa kan ikke vinde krigen for USA. Men Europa kan være forskellen på et tidligt amerikansk strategisk kollaps og en langvarig konflikt, hvor Kina presses systemisk.

Hvis Europa forstår sig selv som strategisk bagland frem for passiv

tilskuer, kan det ændre krigens dynamik – og dermed udfaldet. Hvis ikke, bliver USA's logistiske sårbarheder også Europas problem. Det kræver også, at den nuværende amerikanske administration erkender sin sårbarhed og behov for allierede – og det kan denne rapport være med til at slå fast. Rapporten peger dog ikke på denne løsning, da det er uden for Heritage Foundations analytiske formåen og særligt politiske ramme.

Clausewitz forklarede os, hvorfor krige føres. Jomini forklarede os, hvordan de faktisk kan føres. TIDALWAVE-rapporten viser, at denne skelnen igen er blevet afgørende. ■

Europa kan ikke vinde krigen for USA. Men Europa kan være forskellen på et tidligt amerikansk strategisk kollaps og en langvarig konflikt, hvor Kina presses systemisk

Lars Bangert Struwe (f. 1968), ph.d., ejer af Geopol Strategi, foredragsholder, podcastvært på Geopol og er sikkerhedspolitisk rådgiver for virksomheder.

ILLUSTRATION: Davos, Schweiz, 22. januar 2026: Præsident Trump fotograferet under World Economic Forum Annual Meeting 2026 [FOTO: World Economic Forum / Ciaran McCrickard]